

Arrest

nr. 270 699 van 30 maart 2022
in de zaak RvV X/ XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat N. DIRICKX, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Kindvriendelijke samenvatting van de uitspraak

In deze zaak verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen jouw beroep. Dat wil zeggen dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen definitief is. Je krijgt geen bescherming als vluchteling en ook geen subsidiaire bescherming in België.

Hieronder zal de Raad zijn uitspraak samenvatten op een manier die jij als jongere van vijftien jaar kan begrijpen.

Tijdens de zitting heb jij jouw verhaal gedaan. In zeer vloeiend en helder Nederlands, waarvoor je een pluim verdient, vertelde je dat je je goed voelt in België. Je hebt goede momenten, zo kan je hier vrij naar school wandelen, maar je hebt ook slechte momenten omdat je nooit had gedacht dat je hier met discriminatie zou worden geconfronteerd. Je zou graag de kans krijgen om hier in vrijheid te leven en wil

liever niet terugkeren naar El Salvador. Daar zie je geen toekomst en vrees je voor jouw leven. De rechter heeft aandachtig naar jou geluisterd.

Jouw moeder heeft eerder al een verzoek om internationale bescherming ingediend. Jouw moeder vertelde toen dat ze bang is dat jij tegen jouw zin gerekruteerd zou worden door de bende Barrio 18. De rechter was niet overtuigd van de ernst en geloofwaardigheid van haar verhaal. Daarom kreeg jouw moeder een negatieve beslissing. Bijgevolg kreeg ze geen bescherming als vluchteling en ook geen subsidiaire bescherming. Die beslissing is definitief. Dat wil zeggen dat de rechter over het verzoek van jouw moeder geen nieuwe uitspraak kan doen.

De rechter heeft ook jouw dossier met veel zorg bekeken.

De rechter stelt vast dat jouw verzoek grotendeels gebaseerd is op hetzelfde verhaal dat jouw moeder in haar beschermingsverzoek aanhaalde. De rechter is van mening dat ook jij er niet in slaagt aan te tonen dat jouw problemen zou hebben met Barrio 18 die van die aard zijn dat jij bescherming nodig hebt in België. Volgens de rechter waren er vaagheden en gebreken in jouw verklaringen. Zo was je onvoldoende op de hoogte van de afkomst en identiteit van de bendeleden en wist je niet meer wanneer juist het incident waarbij je met een wapen zou zijn bedreigd, plaatsvond. Jouw verklaringen waren ook niet over de hele lijn hetzelfde. Zo waren er tegenstrijdigheden in jouw verklaringen over de bedreigingen door bendeleden en over wanneer de bendeleden jouw grootmoeder zouden hebben bezocht. Jouw profiel komt ook niet helemaal overeen met de jongeren die meestal door de bendes geviseerd worden voor samenwerking en rekrutering. De documenten die je voorlegt, zijn niet sterk en overtuigend genoeg. De rechter besluit dat ook jouw verhaal niet kan worden geloofd. Daardoor zijn er geen aanwijzingen dat je bij terugkeer naar El Salvador ernstige problemen riskeert met bendeleden. Evenmin blijkt dat jij omwille van jouw verblijf in België problemen met bendeleden riskeert bij terugkeer. Daarom volgt de rechter de beslissing van het CGVS dat je om deze redenen niet erkend kan worden als vluchteling en ook niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Je kan ook subsidiaire bescherming krijgen wanneer in jouw land van herkomst er een situatie is van een gewapend conflict én willekeurig geweld. De commissaris-generaal meent dat het geweld in El Salvador niet gebeurt in het kader van een gewapend conflict. De rechter erkent dat er veel geweld is in El Salvador, dat veel mensen met dit geweld te maken krijgen en dat het geweld bijzonder ernstig is. Tegelijkertijd toont de informatie die de rechter heeft ook aan dat het geweld doelgericht en individueel is. Het is geen geweld dat burgers zonder onderscheid raakt.

Volgens de informatie die de rechter heeft, is er in El Salvador op dit moment geen sprake van het soort willekeurig geweld dat aanleiding geeft tot subsidiaire bescherming. Je brengt geen informatie aan die zou tonen dat deze analyse niet langer klopt.

De rechter begrijpt dat je zenuwachtig was tijdens het persoonlijk onderhoud. De rechter leest in jouw psycho-medische attesten dat je mentale problemen hebt. Uit jouw dossier blijkt echter niet dat je geen samenhangende verklaringen zou kunnen afleggen. Bovendien heeft het CGVS volgens de rechter alles gedaan wat nodig was om in jouw geval tot een zorgvuldige beslissing te kunnen komen.

Afsluitend wil de rechter, hoewel dit niets kan veranderen aan het resultaat van jouw beroep, graag nog opmerken dat je zeer welbespraakt voorkomt. Ook jouw leerkrachten bevestigen dat je goed jouw best doet op school. De rechter hoopt dat deze samenvatting er voor kan zorgen dat jij beter begrijpt waarom zij in jouw zaak tot deze beslissing is gekomen.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. De moeder van verzoeker dient op 6 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op 26 september 2019 en 13 februari 2020. Ook verzoeker werd in het kader van dit verzoek gehoord op 13 februari 2020. Op 1 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 240 959 van 15 september 2020.

2.2. De minderjarige verzoeker dient op 28 december 2020, met de hulp van zijn moeder, een eigen verzoek om internationale bescherming in.

2.3. Verzoeker wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 16 juni 2021. Op 22 juli 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij het beschermingsverzoek van de minderjarige verzoeker niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Jij, M.M.E.A.(...), verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. Jij werd geboren op 10 november 2006 in San Salvador. Jij hebt jouw land van herkomst verlaten op 25 januari 2019 in het gezelschap van jouw moeder, M.M.A.M.(...) (O.V. 8.780.861 en C.G. 19/12886). Jouw vader, E.P.M.C.(...), is nog in El Salvador. Op 6 februari 2019 diende jouw moeder hier in België een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. In dit verzoek werd op 8 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS. Op 7 mei 2020 diende jouw moeder beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 15 september 2020 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw moeder ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 28 december 2020 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Je verklaart dat je niet kan terugkeren naar El Salvador omdat je vreest gerekruteerd te worden door de bende Mara 18. Deze bende bedreigde je al voor jullie vertrek. Jouw oom, E.A.M.M.(...) (O.V. 8.777.561 en C.G. 19/11881), die eveneens een verzoek om internationale bescherming had ingediend in België keerde in het najaar van 2020 terug naar El Salvador (nadat hij een negatieve beslissing ontvangen had). Toen hij bij jouw grootmoeder op bezoek was kwamen de bendeleden langs om naar jou te vragen. Jouw grootmoeder en oom werden door hen bedreigd. Hierop ging jouw grootmoeder klacht indienen bij de politie.

Ter staving van jouw verzoek leg je volgende documenten neer: twee attesten van een 'contextueel systemisch counselor' dd. 22/02/2021 en 14/06/2021, een steunbrief geschreven door jouw leerkrachten in België, een klacht ingediend door jouw grootmoeder dd. 14/12/2020, online krantenartikels over de situatie in El Salvador, en de enveloppe waarmee deze documenten werden opgestuurd. Je vreest nog steeds de bende die twee jaar na jullie vertrek nog steeds naar jou op zoek zijn.

Op 6 juni 2021 worden er nog enkele opmerkingen met betrekking tot de kopie van de notities van jouw persoonlijk onderhoud bezorgd aan het CGVS.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Verder blijkt uit de voorgelegde psycho-medische attesten dat je lijdt aan angstproblemen, concentratieproblemen en slaapmoeilijkheden. Uit deze attesten komt naar voor dat de therapeut zich voor jouw klachten baseert op jouw verklaringen over wat je meemaakte in je herkomstland. Nergens blijkt uit de attesten dat je wegens je mentale moeilijkheden niet op volwaardige wijze kan deelnemen aan een persoonlijk onderhoud, en ook blijkt dat het persoonlijk onderhoud op het CGVS in normale omstandigheden is verlopen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 6 februari 2019 (CGVS, p. 12, 13, 14), waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is (zie beslissing toegevoegd aan het administratief dossier). Je verklaart dat je vreest gerekruteerd te worden door de bende die bij jullie in de wijk rondhangt (CGVS, p. 12, 13). Zij zouden jou beledigd hebben en in de gaten gehouden hebben. Eén keer zouden ze je zelf met een wapen bedreigd hebben (CGVS, p. 13). Toen je bij jouw grootmoeder was ondergedoken kwamen leden van de bende ook daar naar jou vragen (CGVS, p. 13).

Echter werd reeds in het verzoek van jouw moeder door het CGVS geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan deze problemen. Dit werd bevestigd door de RvV in het arrest, en het CGVS verwijst dan ook naar de elementen zoals zijn beschreven in die beslissing (zie administratief dossier).

De ongeloofwaardigheid van jullie aangehaalde problemen wordt nog versterkt door de volgende vaststellingen. Ook jij weet, net zoals jouw mama, niet veel te vertellen over de bendeleden die jullie zouden hebben bedreigd (CGVS, p. 14, 18). Je weet evenmin wanneer je precies werd bedreigd met een wapen, toch een ingrijpende gebeurtenis. Zo verklaar je dat je het je niet goed herinnert maar dat het eind november of begin december moet zijn geweest (CGVS, p. 14). Echter op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je nog dat het begin november moet geweest zijn (zie verklaringen, vraag 5). Je kan voor deze tegenstrijdigheid geen verschuiving geven andere dan dat je niet goed bent met data (CGVS, p. 16, 17). Ook voor een tweede tegenstrijdigheid kan je geen overtuigende verklaring geven. Zo verklaarde je op DVZ dat de bendeleden een week na jullie vertrek opnieuw naar het huis van jouw grootmoeder kwamen. Ze gingen haar huis binnen en hebben jou gezocht en bedreigden jouw grootmoeder (zie Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS vertel je hier in eerste instantie niks over. Je verklaart wel dat de bendeleden een week voor jouw vertrek bij jouw grootmoeder langsgingen, en vervolgens pas in november 2020 nog eens langsgingen. Wanneer je wordt geconfronteerd met de vaststelling dat je op DVZ verklaarde dat ze ook een week na jouw vertrek langs waren gekomen bij jouw grootmoeder antwoordde je dat je dit absoluut niet hebt gezegd (CGVS, p. 16). Wanneer jouw verklaring hierover letterlijk wordt voorgelezen verklaar je plots dat je dit pas vernomen had van jouw moeder en dat ze jou niet te veel wou vertellen. Aangezien je het eigenlijk wat vergeten was en er dus niet zeker over was, besloot je dit incident niet te vermelden voor het CGVS (CGVS, p. 16). Deze uitleg kan echter niet overtuigen en deze vaststelling versterkt het ongeloofwaardig karakter van jullie problemen.

Vervolgens haal je aan dat de bende, toen jouw oom teruggekeerd was naar El Salvador, opnieuw naar jouw grootmoeder ging om naar jou te vragen (CGVS, p. 13, 14). In dit opzicht dient er te worden vastgesteld dat de gebeurtenis die je hier aanhaalt, in het verlengde ligt van de feiten die jouw moeder eerder aanhaalde en waarvan er al werd geoordeeld dat ze niet geloofwaardig waren. Dientengevolge dient er te worden geoordeeld dat ook de deze feiten niet geloofwaardig zijn, aangezien ze voortvloeien uit eerder ongeloofwaardig bevonden gebeurtenissen. Bovendien is het opmerkelijk dat de bende meer dan een jaar geen enkele actie zou ondernemen tegen jouw grootmoeder (CGVS, p. 15, 16), en dan plots weer tot actie overgaat. De klacht die je over dit incident neerlegt volstaat echter niet om dit aan te tonen. De klacht door jouw grootmoeder is een loutere registratie van de verklaringen van jouw grootmoeder, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden werden door de bevoegde instanties. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat je louter en alleen op basis van jouw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Je hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/>)

files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jij geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De brief van jouw leerkrachten toont aan dat je je best doet op school maar houdt verder geen verband met jouw asielmotieven. De psychologisch attesten tonen aan dat je opgevolgd wordt door een 'contextueel systemisch counselor' maar deze attesten tonen niet aan dat je niet in staat zou zijn coherente en samenhangende verklaringen af te leggen voor het CGVS. Evenmin kunnen deze attesten gelden als bewijs voor de door jou aangehaalde problemen. De 'contextueel systemisch counselor' kan zich voor de vaststellingen inzake jouw mentale problemen slechts beroepen op de door jou afgelegde verklaringen omtrent de oorzaak ervan, net zoals een arts nooit met volledige zekerheid precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin bepaalde verwondingen werden opgelopen. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van een diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen wordt verklaard door de patiënt. De in casu neergelegde medische attesten zijn bovendien geen attesten opgesteld door een psychiater of psycholoog, maar door een 'contextueel systemisch counselor' en vermelden ook geen diagnose. Ze bevestigen enkel dat je bepaalde mentale moeilijkheden hebt, waarvoor je in begeleiding bent, meer niet. De online krantenartikels over de situatie in El Salvador bespreken de algemene situatie in jouw land maar dit volstaat niet om jouw persoonlijke problemen aan te tonen. Deze moeten in concreto worden aangetoond en jullie blijven hier in gebreke. De enveloppe toont slechts aan dat jouw moeder post heeft ontvangen uit El Salvador.

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen evenmin bovenstaande vaststelling ombuigen. Het betreft vooral opmerkingen betreffende de spelling van enkele namen. Wat de opmerking m.b.t. de afgifte van de originele klacht betreft, of die nu door jou of jouw moeder werd neergelegd door het CGVS (of DVZ), verandert niks aan het gegeven dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben bij geloofwaardige verklaringen, quod non.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

3. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoeker stelt dat het niet is omdat zijn moeder in haar procedure niet werd geloofd, dat zijn relaas niet moet worden onderzocht. Bovendien, zo stelt hij, werden verschillende stukken nauwelijks onderzocht en meent hij dat dit in onderhavige procedure ook het geval is.

Vervolgens klaagt verzoeker aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn jonge leeftijd en zijn bijzondere kwetsbaarheid die werd geattesteerd in verschillende psycho-medische attesten.

Verder gaat hij in op de weigeringsmotieven omtrent de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en tracht hij deze te weerleggen aan de hand van volgend betoog:

“-je weet niet veel over de bendeleden te vertellen:

In El Salvador werken de bendes op een manier dat ze geen toestemming vragen om dingen te doen, ze nemen gewoon iets als ze het willen nemen zonder het te vragen, bendes doen wat zij willen, zij komen naar uw huis en nemen wat en wie ze willen zonder dat ze enige informatie verschaffen over zichzelf.

-je weet niet wanneer je bent bedreigd met een pistool:

Verzoeker herinnert zich de precieze datum niet, maar het feit dat hij zich de precieze datum niet herinnert, betekent niet dat hij liegt. Hij heeft duidelijk verklaard dat hij nerveus was, wat een reden zou kunnen zijn voor het vergeten van die datum. Het feit dat hij zich de precieze datum niet herinnert, betekent niet dat hij het niet heeft meegemaakt, bovendien is het reeds geruime tijd geleden.

-je weet niet wanneer de bendeleden na je vertrek langskwamen:

Verzoeker heeft deze feiten natuurlijk niet meegemaakt omdat hij reeds vertrokken was naar België. Deze informatie hoorde hij van zijn moeder, wat niet onwaarschijnlijk is.

-de verklaringen van je moeder zijn ongeloofwaardig dus jouw nieuwe verklaringen die in het verlengde liggen van die van jouw moeder zijn ook ongeloofwaardig:

Het gaat hier om nieuwe elementen die als ongeloofwaardig worden afgedaan omdat eerdere verklaringen reeds ongeloofwaardig werden beoordeeld. De nieuwe verklaringen van verzoeker die betrekking hebben op verzoeker, werden niet onderzocht!

De bendeleden zijn op 28 november 2020 teruggekeerd naar het huis van de grootmoeder van de verzoeker omdat zij zich realiseerden dat iemand haar was komen bezoeken. Het is bekend dat de bendeleden de totale controle over de gebieden hebben, zij weten perfect wie er binnenkomt en wie er weggaat. De terugkeer van de oom van verzoeker naar El Salvador is wat hen motiveerde om terug te keren, zij realiseerden zich dat iemand bij het huis van de grootmoeder was aangekomen en ze dachten dat het verzoeker was.

-de klacht van de grootmoeder heeft geen bewijswaarde omwille van de ongeloofwaardige verklaringen van de moeder van de verzoeker:

De moeder van de verzoeker verklaarde eerder geen klacht tegen de bendeleden te hebben ingediend wat haar werd verweten, nu er wel klacht werd ingediend na nieuwe bezoeken van de bendeleden wordt de klacht afgedaan als ongeloofwaardig. Werd er onderzoek gedaan door het CGVS hoe zulke klachten worden behandeld? Dat bendeleden tot bij de politie zijn geïnfiltrerd, dat er vaak niets gebeurt met die klachten, dat bendeleden na aanhouding vaak onmiddellijk worden vrijgelaten, dat er straffeloosheid bestaat ten aanzien van de bendeleden enz..”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Met verwijzing naar de COI Focus van 15 juli 2019 argumenteert verzoeker dat meerdere bronnen van oordeel zijn dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een gewapend conflict.

Verder haalt hij zijn vrees aan deel te moeten uitmaken van de criminele bendes in zijn thuisland door rekrutering, iets wat volgens hem in lijn ligt met de informatie van het CGVS.

4. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 1 februari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021;
- COI Focus *“El Salvador : Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

5.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Bijzondere procedurele noden

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

6.2. Verzoeker meent vooreerst dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel als (begeleide) minderjarige vreemdeling en met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit. Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd.

Uit het administratief dossier blijkt nergens dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers beschermingsverzoek.

Zo werd verzoeker op 16 juni 2021 op het CGVS gehoord in aanwezigheid van zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid heeft gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Verder werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker 14 jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen.

Er was ook bijstand van een tolk Spaans.

Ook blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop heeft gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is. Hieruit blijkt de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

6.3. In de verschillende psycho-medische attesten die door verzoeker werden voorgelegd, wordt vermeld dat verzoeker lijdt aan angstproblemen, concentratieproblemen en slaapmoeilijkheden.

De commissaris-generaal overweegt evenwel terecht dat nergens uit deze psycho-medische attesten blijkt dat verzoeker wegens zijn mentale problemen niet op volwaardige wijze kon deelnemen aan een persoonlijk onderhoud. Dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde om de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen, kan uit de attesten niet worden afgeleid. Nergens in deze attesten wordt op enige wijze aangegeven waar, op welke wijze of in welke mate de mentale problemen van verzoeker een deelname aan het persoonlijk onderhoud zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt. Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS en ook niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker was immers in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. Er blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn beschermingsverzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Verzoeker noch zijn raadsman maakten tijdens zijn gehoor op het CGVS op enige melding van zijn mentale gezondheidstoestand en de eventuele impact ervan op het afleggen van volwaardige verklaringen of eventuele moeilijkheden om zich bepaalde feiten

te herinneren. De Raad besluit dat het persoonlijk onderhoud op het CGVS in normale omstandigheden is verlopen.

Er liggen verder geen nieuwe psychologische attesten voor.

6.4. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat zijn rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

6.5. Wat betreft de vraag of voor verzoeker, als minderjarige, specifieke beschermingsnoden gelden en er bij het onderzoek ten gronde voldoende aandacht is geweest voor de kindspecifieke context van de beweerde vrees voor vervolging en/of het beweerde reële risico op ernstige schade, wijst de Raad op het volgende.

De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, doet geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

Uit wat hierna volgt, zal blijken dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangevoerd waaruit dergelijke vrees of risico blijkt.

7. Beoordeling

7.1. De minderjarige verzoeker diende op 28 december 2020 bij de Belgische asiendiensten, met de hulp van zijn moeder, een eigen beschermingsverzoek in, op grond van artikel 57/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

7.2. De commissaris-generaal nam vervolgens de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

De loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt volstaat bijgevolg niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

7.3. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat het beschermingsverzoek van verzoeker hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die zijn moeder aanhaalde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, waarvoor de weigeringsbeslissing definitief is.

Zo verklaart verzoeker dat hij vreest te worden gerekruteerd door de bende die bij hen in de wijk rondhangt. Hij verwijst daarbij naar problemen die zich zouden hebben voorgedaan voor zijn vertrek uit El Salvador, waarbij bendeleden van Barrio 18 hem zouden hebben beledigd en in de gaten zouden hebben gehouden. Eén keer zouden ze verzoeker met een wapen hebben bedreigd en toen hij ondergedoken was bij zijn grootmoeder, zouden de bendeleden ook daar naar hem hebben gevraagd (NPO, p. 12-13).

Deze elementen werden reeds besproken in het kader van het beschermingsverzoek van verzoekers moeder. Daarbij hebben zowel de commissaris-generaal als de Raad besloten hebben dat er geen nood aan internationale bescherming kon worden vastgesteld. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad omvat de vaststelling dat de geloofwaardigheid van de vrees voor gedwongen rekrutering van haar zoon door de bende Barrio 18, minstens de geloofwaardigheid van de ernst van de aangehaalde problemen, niet werd aangenomen.

Verzoeker bekritiseert in zijn verzoekschrift de vaststellingen die in het kader van het beschermingsverzoek van zijn moeder werden gemaakt. De Raad wijst erop dat verzoeker de mogelijkheid om een eigen beschermingsverzoek in te dienen niet kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing die werd genomen ten aanzien van zijn moeder (zie RvS 15 september 2004, nr. 134.977). De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van het arrest geveld ten aanzien van verzoekers moeder en mag hierover aldus niet opnieuw uitspraak doen.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van verzoekers eigen elementen aangehaald in zijn beschermingsverzoek. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de zaak rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen afgelegd door familieleden en steunen op dezelfde asielmotieven.

Waar in het kader van het beschermingsverzoek van zijn moeder reeds werd besloten dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat omwille van voormelde bende problemen een nood aan bescherming te hebben, kan de commissaris-generaal bijgevolg terecht besluiten dat verzoeker op basis van dezelfde bende problemen als zijn moeder evenmin een nood aan bescherming aannemelijk maakt.

7.4. Daarbij moet nog worden gewezen op volgende vaststellingen, gedaan op basis van verzoekers verklaringen, die de geloofwaardigheid van de beweerde problemen met de bende en de poging tot rekrutering voor verzoekers vertrek uit El Salvador verder ondermijnen.

Zo weet ook verzoeker, net als zijn moeder, niet veel te vertellen over de bendeleden die hen zouden hebben bedreigd (NPO, p. 15, 18). Verzoeker tracht dit in het verzoekschrift te vergoelijken door te stellen dat bendes doen wat ze willen en ze geen informatie verschaffen over zichzelf, maar dit verschoont niet waarom verzoeker en zijn moeder hebben nagelaten om zich verder te informeren over de identiteit of afkomst van deze bendeleden. Nochtans blijkt uit hun verklaringen dat deze personen steeds in de buurt van hun appartementsgebouw rondhingen (NPO moeder 26 september 2019, p. 13-14; NPO moeder 13 februari 2020, p. 11 en 13; verslag van het gesprek van een begeleide minderjarige 13 februari 2020, p. 4). Verzoeker bevestigt tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de bendeleden van de wijk, Zacamil, zijn (NPO, p. 18: *“Ken je de namen van die bendeleden? Nee Zijn ze van de wijk? Van zacamil? Ja, ze hingen steeds rond bij het gebouw”*). Via burens of omwonenden hadden zij dan ook mogelijk meer informatie kunnen verkrijgen over hun belagers. De vaststelling dat hij noch zijn moeder dit hebben gedaan en hij hier evenmin een afdoende verklaring voor geeft, schaadt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door hem voorgehouden vrees. De Raad verwijst tevens naar de vaststellingen die hierover werden gemaakt in arrest nr. 240 959 van 15 september 2020.

Verder wist verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud evenmin te duiden wanneer precies het incident plaatsvond waarbij hij werd bedreigd met een wapen. Hij situeerde dit vaagweg eind november, begin december (NPO, p. 14). Verzoeker wijt deze ‘vergetelheid’ aan het feit dat hij nerveus was en het feit dat dit incident reeds geruime tijd geleden plaatsvond.

Dat verzoeker zenuwachtig was, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud en is volledig begrijpelijk. Ondanks deze zenuwen, mocht de commissaris-generaal evenwel nog steeds redelijkerwijze van verzoeker, die op het moment van het onderhoud bijna 15 jaar oud was, verwachten dat hij coherente verklaringen zou afleggen over wat een ingrijpende gebeurtenis was in zijn leven.

Ook het gegeven dat er reeds enige tijd is verlopen, kan verzoekers vage tijds aanduiding niet verschonen. Bovendien blijkt dat verzoeker tijdens zijn gesprek bij het CGVS op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet in het kader van het beschermingsverzoek van zijn moeder, wél in staat was de exacte datum weer te geven. Hij gaf zonder enige aarzeling of twijfel aan dat het incident op 7 december plaatsvond (verslag 13 februari 2020, p. 3). De vaststelling dat verzoeker dergelijke ingrijpende gebeurtenis een jaar later niet meer precies in de tijd kan duiden – bij de DVZ verklaarde verzoeker dat het begin november moet geweest zijn (CGVS vragenlijst, punt 5) en bij het CGVS situeerde hij het incident eind november of begin december (NPO, p. 14) – is niet ernstig. Aangezien de vermeende bedreigingen essentiële elementen betreffen van het vluchtrelaas en de directe aanleiding

vormden voor verzoekers vertrek uit El Salvador en gelet op zijn leeftijd, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze bedreigingen op eenduidige en doorleefde wijze zo precies mogelijk in de tijd kan situeren. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, vormt zijn onvermogen om dit te doen wel degelijk een negatieve indicatie van de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Daarbij komt nog dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over deze beweerde bedreigingen. Zo verklaarde hij tijdens zijn gesprek bij het CGVS in het kader van het beschermingsverzoek van zijn moeder op 13 februari 2020 dat bendeleden hem en zijn moeder op 7 december 2018 tegenhielden, dat deze bendeleden hem vervolgens tegen de muur duwden en hem bedreigden door een *mes* tegen zijn buik te houden (verslag, p. 3). Tijdens het persoonlijk onderhoud op 16 juni 2021 verklaarde verzoeker echter dat, toen hij en zijn moeder werden bedreigd, de bendeleden een *pistool* tegen zijn buik hielden (NPO, p. 13, 16). Verzoekers moeder maakte verder zelfs helemaal geen melding van enig wapengebruik. Zij stelde dat haar zoon tegen de muur werd geduwd, maar maakte nergens enig gewag van een mes of een pistool dat hierbij door de bendeleden werd gehanteerd (NPO moeder 26 september 2019, p.:10-11; NPO moeder 13 februari 2020, p. 6).

Deze tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met en rekruteringspoging door de bendeleden. Dat verzoeker ter terechtzitting nog eens herhaalt dat hij werd bedreigd met een pistool, kan de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheffen.

Ook volgende tegenstrijdigheid die wordt besproken in de bestreden beslissing, versterkt het ongeloofwaardig karakter van verzoekers problemen: *“Zo verklaarde je op DVZ dat de bendeleden een week na jullie vertrek opnieuw naar het huis van jouw grootmoeder kwamen. Ze gingen haar huis binnen en hebben jou gezocht en bedreigden jouw grootmoeder (zie Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS vertel je hier in eerste instantie niks over. Je verklaart wel dat de bendeleden een week voor jouw vertrek bij jouw grootmoeder langsgingen, en vervolgens pas in november 2020 nog eens langsgingen. Wanneer je wordt geconfronteerd met de vaststelling dat je op DVZ verklaarde dat ze ook een week na jouw vertrek langs waren gekomen bij jouw grootmoeder antwoordde je dat je dit absoluut niet hebt gezegd (CGVS, p. 16). Wanneer jouw verklaring hierover letterlijk wordt voorgelezen verklaar je plots dat je dit pas vernomen had van jouw moeder en dat ze jou niet te veel wou vertellen. Aangezien je het eigenlijk wat vergeten was en er dus niet zeker over was, besloot je dit incident niet te vermelden voor het CGVS (CGVS, p. 16).”* Door louter te stellen dat hij deze feiten niet zelf heeft meegemaakt, maar deze informatie had gehoord van zijn moeder, slaagt verzoeker er niet in voormelde pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Ook wanneer verzoeker deze informatie van horen zeggen heeft vernomen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij ook hierover zowel op de DVZ als op het CGVS eensluidende verklaringen aflegt.

7.5. Verzoeker haalt nog aan dat de bendeleden, toen zijn oom was teruggekeerd naar El Salvador in het najaar 2020 en op 28 november 2020 op bezoek was bij verzoekers grootmoeder, opnieuw naar hem kwamen vragen, waarbij zijn oom en grootmoeder werden bedreigd. Zijn grootmoeder diende vervolgens klacht in bij de politie (NPO, p. 13-14).

De commissaris-generaal merkt terecht op dat verzoeker hier een gebeurtenis aanhaalt *“die in het verlengde ligt van de feiten die zijn moeder eerder aanhaalde en waarvan er al werd geoordeeld dat ze niet geloofwaardig waren. Dientengevolge dient er te worden geoordeeld dat ook de deze feiten niet geloofwaardig zijn, aangezien ze voortvloeien uit eerder ongeloofwaardig bevonden gebeurtenissen.”*

De klacht die zijn grootmoeder bij de politie indiende, doet hierover niet anders denken. Het betreft immers een document dat louter is opgesteld op basis van haar verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, de klacht is niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaden die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan deze klacht, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoekers grootmoeder en dus slechts een zeer beperkte bewijskracht heeft, niet opwegen tegen het geheel van de overige bevindingen met betrekking tot ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas, laat staan deze in een ander daglicht stellen.

7.6. De overige documenten die verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek heeft voorgelegd kunnen voormelde bevindingen niet ombuigen, zoals hierna zal blijken.

De brief van zijn leerkrachten toont immers enkel aan dat hij zijn best doet op school, maar houdt geen verband met zijn asielmotieven.

De psychologisch attesten tonen aan dat verzoeker wordt opgevolgd door een 'contextueel systemisch counselor' maar deze attesten tonen, zoals hoger reeds uiteengezet, niet aan dat hij niet in staat zou zijn coherente en samenhangende verklaringen af te leggen voor het CGVS. Evenmin kunnen deze attesten gelden als bewijs voor de door hem aangehaalde problemen. De commissaris-generaal motiveert terdege: *“De ‘contextueel systemisch counselor’ kan zich voor de vaststellingen inzake jouw mentale problemen slechts beroepen op de door jou afgelegde verklaringen omtrent de oorzaak ervan, net zoals een arts nooit met volledige zekerheid precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin bepaalde verwondingen werden opgelopen. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van een diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen wordt verklaard door de patiënt. De in casu neergelegde medische attesten zijn bovendien geen attesten opgesteld door een psychiater of psycholoog, maar door een ‘contextueel systemisch counselor’ en vermelden ook geen diagnose. Ze bevestigen enkel dat je bepaalde mentale moeilijkheden hebt, waarvoor je in begeleiding bent, meer niet.”*

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

De nieuwsberichten kaderen binnen de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador. De Raad betwist niet dat er bendegerelateerd geweld is in El Salvador dat onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Deze algemene landeninformatie volstaat evenwel op zich niet om aan te tonen dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De nood aan bescherming is afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en moet concreet aannemelijk worden gemaakt.

De enveloppe toont slechts aan dat zijn moeder post heeft ontvangen uit El Salvador.

7.7. Verzoeker brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

Waar verzoeker wijst op zijn jonge leeftijd en vreest deel te moeten uitmaken van criminele bendes in El Salvador, wijst de Raad op het volgende.

Vooreerst herinnert de Raad er aan dat bendeleden in het kader van een rekrutering personen met een welbepaald profiel viseren. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijk socio-economische situaties viseren met het oog op rekrutering en dit vanaf heel jonge leeftijd (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Verzoeker is weliswaar een jongen van 15 jaar afkomstig uit Zacamil, gelegen in Mejicanos (San Salvador) waar Barrio 18 aanwezig is, maar dit is niet voldoende om een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. In de landeninformatie bijgebracht door beide partijen, kan worden gelezen dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten (zoals op de uitkijk staan als poste), waarbij een vraag tot 'samenwerking' of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Evenwel, niet alle kinderen en jongeren, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren die vervolgens bij de bendes aansluiting vinden om er een identiteit te krijgen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door bendes in El Salvador veelal is ingegeven door persoonlijke kenmerken zoals armoede, lage scholingsgraad of de veiligheid van henzelf en hun families. Veelal gaat het om een vrijwillige of semivrijwillige rekrutering waarbij verschillende bronnen wijzen op de afwezigheid van opties voor de jongeren in deze wijken. Zo zijn het bijvoorbeeld de ouders die zich geprivilegieerd voelen omdat de bende hun kind kiest om er deel van uit te maken dan wel de kinderen zelf die dankzij de bende een soort bescherming ervaren die ze zonder de bende niet zouden hebben of voelen zij zich gemotiveerd door het krijgen van kleine voordelen (cadeautjes, maaltijden, enz.) en het winnen van respect en sociale status. Kortom, het zijn bovenal arme jongeren die, mede omdat ze lager opgeleid zijn en vaak niet naar school gaan, dan wel jongeren die te maken krijgen met politieke, economische en sociale uitsluiting, die het grootste risico lopen op rekrutering (zie UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19; UK Home Office *“Country Policy and*

Information Note, El Salvador: Gangs, februari 2020, p. 23-27 en Refugee Law Initiative *“An atomized crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”*, p. 15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020).

De Raad stelt, na zorgvuldige lezing van het rechtsplegingsdossier, vast dat het profiel van verzoeker, behalve zijn leeftijd, niet voldoet aan de geschetste kenmerken van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Er blijkt niet dat verzoeker en zijn moeder zich in een precare socio-economische situatie bevonden noch dat verzoeker of zijn moeder enige affiniteit zouden hebben met de bendes. Zo ging verzoeker naar een private school, werd hij gebracht en gehaald door zijn moeder en verdiende zijn moeder een goed loon (NPO moeder 26 september 2019, p. 9).

Er zijn in het rechtsplegingsdossier geen aanwijzingen die aannemelijk maken dat daar alsnog anders over moet worden gedacht. Verzoeker maakt immers, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer door Barrio 18 of door een andere bende zal worden vervolgd of gevisieerd. Zijn relaas bevat geen geloofwaardige elementen waaruit kan blijken dat hij werd of zou kunnen worden benaderd door bendes in het kader van een samenwerking of rekrutering. Evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen, zoals ervaringen van vrienden of familie in dit kader. Ter terechtzitting verklaart verzoeker geen andere jongeren te kennen die zouden zijn gerekruteerd en evenmin te weten waarom hij voor rekrutering zou zijn gezocht.

7.8. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25). Aldus moet er een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bende geweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de bendeleden van Barrio 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die

mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat hij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat hij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoeker zo lang in België heeft verbleven dat hij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels.

Bovendien, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met bendeleden niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar dat land omwille van beweerde maar ongeloofwaardig bevonden problemen met bendeleden en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven.

7.9. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, laat staan van die aard zou zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar El Salvador louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoek-

schrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund of is verouderd.

8. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat niet wordt aangetoond dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalde die een apart verzoek rechtvaardigen.

Aangezien niet blijkt dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A, § 2 van het Vluchtelingenverdrag. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Verder moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door verzoeker, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst. In het licht van de omstandige en pertinente in de bestreden beslissing opgenomen motieven, is de kritiek in voorliggend verzoekschrift als zou de verwerende partij geen voldoende onderzoek hebben gevoerd naar de verklaringen van verzoeker en de door hem bijgebrachte stukken, niet dienstig. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet blijken. Evenmin kan een schending van de materiële motiveringsplicht worden aangenomen.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES